

El franc tirador de Washington ha estat condemnat a mort, pels delictes d'assassinat i terrorisme... Michael Jackson, una altra vegada acusat d'abús sexual, ara per un xiquet de dotze anys... El president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, afirmant que "pocs rebien a Franco amb el entusiasme dels catalans"... I el govern espanyol posant a la venda en els seus periòdics, i per fascicles, la notícia de què el recurs d'Alava contra el pla d'Ibarretxe ha estat admès a tràmit. A priori, totes aquestes notícies no tenen cap relació, a excepció de dues observacions que les encadenen, una d'evident i una altra, si més no, opinable. Òbviament, totes elles tenen en comú la intervenció dels tribunals de justícia, que últimament s'han posat molt de moda... Massa? Però hem d'afegir-hi una altra qüestió comuna: la intervenció dels mitjans de comunicació com a instruments d'espectacularització de la justícia. La informació de tipus judicial ja no ven periòdics. Necessita ser comunicada de forma espectacular, ultraconflictiva, confrontadíssima, ja vinga dels Estats Units, estigui protagonitzada per una estrella del pop, per les declaracions d'un peix gros de la justícia, o bé aboque llenya al foc del frentisme ultranacionalista entre PP i PNV. La guerra d'Iraq, l'accès al poder d'un actor com Arnold Swarzenegger o el terror que produí la destrucció de les Torres Bessones han estat, a més d'informació, pur espectacle. La justícia no podia ser menys. Per exemple, el seguiment que tota la premsa ha fet del cas de Rocío Wanninkhof ha fet guanyar moltes perres a segons qui. Sembla como si el xafardeig de la premsa del cor hagués contagiats a la resta de seccions, des de la política a la deportiva passant per la judicial. La trivialització porta el perill de què, sobre temes realment importants, acabem proclamant: "I a mi, això que m'importa?"